

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 554

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 27 iunie 2006

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
243.		250.	4
— Lege privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului		— Lege pentru modificarea Legii nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor	
854.	2	861.	5
— Decret pentru promulgarea Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului		— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea Legii nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor	
★			
249.	3	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
— Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali		Decizia nr. 498 din 8 iunie 2006 cu privire la constituționalitatea Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului	5–8
860.	4	HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali		780.	9–16
★			
		— Hotărâre privind stabilirea schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră	

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța de urgență organizarea și desfășurarea referendumului, publicată a Guvernului nr. 99 din 14 iulie 2005 pentru în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind 20 iulie 2005.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, în condițiile art. 77 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 22 iunie 2006.
Nr. 243.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****pentru promulgarea Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 20 iunie 2006.
Nr. 854.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 7 octombrie 2004, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) În exercitarea mandatului, aleșii locali se află în serviciul colectivității locale și sunt responsabili în fața acesteia.“

2. După articolul 6 se introduce un articol nou, articolul 6¹, cu următorul cuprins:

„Art. 6¹. — La ședința de constituire a consiliilor locale și județene, prezența consilierilor aleși este obligatorie, cu excepția cazurilor în care absența este temeinic motivată.“

3. La articolul 9 alineatul (2), după litera h) se introduce o nouă literă, litera h¹), cu următorul cuprins:

„h¹) pierderea calității de membru al partidului politic sau al organizației minorităților naționale pe a cărei listă a fost ales;“

4. La articolul 9, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Cazul prevăzut la alin. (2) lit. h¹) se aplică și viceprimarului.“

5. La articolul 9, alineatul (4) va avea următorul cuprins:

„(4) În cazurile prevăzute la alin. (2) lit. c)—e) și h¹), hotărârea consiliului poate fi atacată de consilier, la instanța de contencios administrativ, în termen de 10 zile de la comunicare. Instanța se va pronunța în termen de cel mult 30 de zile. În acest caz, procedura prealabilă nu se mai efectuează, iar hotărârea primei instanțe este definitivă și irevocabilă.“

6. La articolul 15 alineatul (2), după litera g) se introduce o nouă literă, litera g¹), cu următorul cuprins:

„g¹) pierderea, prin demisie, a calității de membru al partidului politic sau al organizației minorității naționale pe a cărei listă a fost ales;“

7. La articolul 28, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Sunt exceptate de la suspendarea contractului de muncă sau a actului de numire cadrele didactice, cercetătorii științifici, ziariștii cu atestat profesional, oamenii de cultură și artă.“

8. La articolul 41 se introduc trei noi alineate, alineatele (2), (3) și (4), cu următorul cuprins:

„(2) Aleșii locali au obligația de a participa la cel puțin un curs de pregătire în domeniul administrației publice locale, în decursul primului an de mandat.

(3) Se exceptează de la prevederile alin. (2) aleșii locali care au deținut anterior un alt mandat de consilier local, consilier județean, președinte al consiliului județean, primar sau au exercitat funcția de prefect, au fost funcționari publici, au deținut un mandat de parlamentar sau au studii economice, juridice sau administrative.

(4) Cursurile de pregătire vor fi organizate de instituțiile abilitate de lege.“

Art. II. — (1) În termen de 45 de zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, aleșii locali care intră sub incidența art. 9 alin. (2) lit. h¹), alin. (2¹) și art. 15 alin. (2) lit. g¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali sunt obligați, sub sancțiunea încetării mandatului, să își declare apartenența politică, prin declarație scrisă, pe propria răspundere, depusă la secretarul unității administrativ-teritoriale.

(2) Secretarul general al județului, respectiv secretarul general al municipiului București, este obligat să publice situația apartenenței politice a aleșilor locali în monitorul oficial al județului, respectiv al municipiului București, în termen de 30 de zile de la expirarea termenului prevăzut la alin. (1) și pe site-ul Internet, în termen de 5 zile.

(3) Dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. h¹), alin. (2¹) și ale art. 15 alin. (2) lit. g¹) din Legea nr. 393/2004 intră în vigoare la data depunerii declarației prevăzute la alin. (1).

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, în condițiile art. 77 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea
Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 20 iunie 2006.

Nr. 860.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru modificarea Legii nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea
Guvernului României și a ministerelor**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 2 aprilie 2001, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **La articolul 11, după litera b) se introduce o nouă literă, litera b¹), cu următorul cuprins:**

„b¹) emite puncte de vedere asupra propunerilor legislative, inițiate cu respectarea Constituției, și le

transmite Parlamentului, în termen de 60 de zile de la data solicitării. Nerespectarea acestui termen echivalează cu susținerea implicită a formei inițiatorului;”.

2. **La articolul 53, litera b) a alineatului (1) va avea următorul cuprins:**

„b) elaborează și avizează proiecte de lege, ordonanțe, hotărâri ale Guvernului, în condițiile stabilite prin metodologia aprobată de Guvern;”.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

BOGDAN OLTEANU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 22 iunie 2006.

Nr. 250.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru modificarea
Legii nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea
Guvernului României și a ministerelor**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea Legii nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 20 iunie 2006.
Nr. 861.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****D E C I Z I A N r. 498**

din 8 iunie 2006

cu privire la constituționalitatea Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului

Cu Adresa nr. DCL/664 din 5 mai 2006 Președintele României a transmis Curții Constituționale sesizarea de neconstituționalitate asupra Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului. Sesizarea, formulată în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 4.572 din 5 mai 2006 și formează obiectul Dosarului nr. 1.181A/2006.

Articolul unic al legii ce face obiectul sesizării prevede: „*Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99 din 14 iulie 2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 20 iulie 2005.*”

În motivarea sesizării de neconstituționalitate se arată următoarele:

— potrivit expunerii de motive a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005, promovarea acesteia a avut ca scop extinderea domeniilor pentru care Președintele României poate solicita cetățenilor să se exprime în

legătură cu probleme de interes național, prin organizarea unui referendum, „*deoarece democrația presupune consultarea directă a poporului, care nu trebuie îngrădită datorită unui cadru legal insuficient [...]*”. Posibilitatea consultării poporului de către Președintele României este prevăzută în mod expres de art. 90 din Constituție, dar domeniile considerate de interes național pentru care se poate organiza referendum sunt reglementate „restrictiv, printr-o enumerare limitativă, în mod neconstituțional” prin art. 12 din Legea nr. 3/2000. Or, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 70/1999, Președintele României este singurul îndreptățit să stabilească problemele de interes național asupra cărora poate cere poporului să își exprime voința prin referendum. Așa fiind, nu doar situațiile enumerate limitativ de art. 12 din Legea nr. 3/2000, modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2005, pot constitui domenii de interes național pentru care se poate organiza referendum, ci orice alt domeniu, în caz contrar, limitându-se însăși voința poporului, cu încălcarea art. 2 din Constituție;

— în temeiul art. 146 din Constituție, toate legile adoptate de Parlament pot fi supuse, înainte de promulgare, controlului de constituționalitate, așadar, și

legile de aprobare sau de respingere a ordonanțelor Guvernului, cu privire la care dispun prevederile constituționale ale art. 115 alin. (7). Controlul constituționalității unei legi adoptate conform acestui text din Constituție, „care are o configurație juridică distinctă, aparte“, se realizează la sesizarea Președintelui României, prilej cu care „se exercită un control de constituționalitate și asupra ordonanței în cauză, deoarece conținutul legii este chiar ordonanța, legea de aprobare sau respingere formează un **bloc legislativ** indivizibil cu ordonanța.“;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2005, care modifică art. 12 din Legea nr. 3/2002, „are o dublă natură juridică și un regim juridic special, complex, de drept public“, și anume, „sub aspectul autorității emitente este vorba despre un act administrativ, iar sub aspectul conținutului, este un act ce conține norme cu putere de lege“. Or, potrivit Constituției, ordonanțele de urgență sunt supuse aprobării Parlamentului, care le poate aproba cu sau fără modificări, sau le poate respinge, moment până la care însă acestea produc efecte. La fel și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2005, care modifică art. 12 din Legea nr. 3/2000 în sensul extinderii sferei domeniilor în care se poate organiza referendum național de către Președintele României, produce efecte până la intrarea în vigoare a legii de respingere a acesteia. O altă interpretare ar fi inadmisibilă, întrucât „ar însemna ca dispozițiile acestui act normativ să scape de sub controlul de constituționalitate“. Invocându-se jurisprudența Curții Constituționale în materie, de exemplu, deciziile nr. 1/1995 și nr. 255/2005, se arată că aceasta, pronunțându-se asupra constituționalității legii de aprobare sau de respingere a unei ordonanțe, se pronunță „și cu privire la textul ordonanței și la textul legii modificate de ordonanță dacă formează același obiect“, iar controlul poate fi atât extrinsec, cât și intrinsec.

Se consideră că, sub aspectul identității formale, Legea nr. 2/2003, Ordonanța de urgență nr. 99/2005 și legea de respingere a ordonanței „fac corp comun“, formează un „unic text“, ceea ce este în concordanță și cu prevederile art. 68 din Legea nr. 24/2004 privind tehnica legislativă, de unde rezultă că „legea inițială împreună cu toate celelalte acte modificatoare subsecvente formează un tot unitar“. Ca atare, ceea ce interesează este ca „un text de lege precum cel din art. 12 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului să poată fi aplicat în concordanță cu dispozițiile textului constituțional“. Aceasta deoarece, sub aspect procedural, „s-ar putea crede că un astfel de text de lege ar putea fi controlat din punct de vedere al constituționalității numai pe calea unei excepții“, însă în cauză „nu se pot iniția de către Președintele României proceduri de organizare a unui referendum, pentru ca apoi să se pornească un proces în fața instanțelor judecătorești și în acest caz șeful statului să ridice excepția de neconstituționalitate a art. 12 din Legea nr. 3/2000“.

În concluzie, invocând doctrina în materie (Le Conseil constitutionnel, gardien du droit positif ou défenseur de la transcendance des droits de l'homme, Pouvoirs nr. 13/1991, pag. 209 și urm. — George Vedel), „Curtea Constituțională trebuie să fie nu doar garant al supremației Constituției, ci și cea autoritate statală care ajută la buna

înțelegere a textului constituțional și la funcționarea instituțiilor statale, nu la blocarea lor“, iar „în acest caz, judecătorul constituțional trebuie să se pronunțe asupra unei probleme de principiu ce își așteaptă rezolvarea în practică, mai ales că în cadrul dezbaterilor parlamentare la legea de aprobare a Ordonanței de urgență nr. 99/2005 numeroși parlamentari au afirmat că au adoptat lege de respingere a acestei ordonanțe pentru a putea fi respectată Decizia Curții Constituționale nr. 70/1999“. Ca atare, se solicită constatarea neconstituționalității „dispozițiilor legii de respingere a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005, precum și a art. 12 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului“.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a prezenta punctele lor de vedere.

Președintele Senatului, în punctul de vedere transmis în legătură cu sesizarea de neconstituționalitate a Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005, apreciază că aceasta este neîntemeiată și, în parte, inadmisibilă, întrucât are ca obiect extinderea controlului de constituționalitate asupra unor dispoziții legale în vigoare.

Astfel, cu privire la obiectul sesizării consideră că „ceea ce face obiectul controlului de constituționalitate anterior promulgării, în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție, este Legea privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005, precum și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2005, propriu-zisă, potrivit soluțiilor de principiu, anterioare, ale Curții Constituționale, și nu se poate extinde asupra Legii nr. 3/2000 ori asupra altor legi în vigoare“, supunerea unei ordonanțe a Guvernului spre aprobare Parlamentului, în temeiul art. 115 alin. (7) din Constituție, poate fi urmată de aprobarea pură și simplă, aprobarea cu modificări sau completări sau respingerea ordonanței și, „prin aceste opțiuni, Parlamentul își exercită competența sa de unic organ legiuitor, ca și obligația sa constituțională de a reglementa prin lege relațiile sociale cele mai importante și mai generale“, iar aprobarea sau respingerea prin lege a unor ordonanțe exprimă „soluții politice și juridice fundamentale diferite, ce implică efecte juridice diametral opuse“. Prin aprobarea ordonanței, normele juridice cuprinse în aceasta capătă putere de lege și, potrivit celor statuate de Curtea Constituțională, în cadrul controlului de constituționalitate exercitat anterior promulgării, ea se pronunță nu numai asupra legii de aprobare, ci și asupra ordonanței propriu-zise. Potrivit doctrinei, efectul respingerii prin lege a unei ordonanțe este abrogarea, ceea ce „exprimă voința legiuitorului ca un asemenea act să fie desființat, nu numai să nu se mai aplice“, situație de care Curtea Constituțională nu poate face abstracție în cadrul controlului de constituționalitate. Consideră că, sub aspectul finalității practice, „între respingerea prin lege a unei ordonanțe și constatarea neconstituționalității sale este o oarecare identitate a efectelor juridice, în sensul că în ambele situații ordonanța de urgență urmează să nu se mai aplice pe viitor“, așa încât în cauză respingerea Ordonanței Guvernului nr. 99/2005 „se referă numai la art. 12 alin. (1) lit. B.h)

și nu întregul art. 12 alin. (1) din Legea nr. 3/2000"; prezenta sesizare are mai degrabă ca obiect neconstituționalitatea art. 12 din Legea nr. 3/2000 și, pe cale de consecință, neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005; or, plecând de la premisele de principiu că sub aspect tehnic-legislativ Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2005 și Legea nr. 3/2000 fac corp comun și, pe de altă parte, că pe calea excepției nici legea și nici ordonanța nu ar putea face obiectul unui control de constituționalitate, „Președintele României solicită, în fapt, extinderea controlului de constituționalitate de la obiectul de reglementare strict al Legii de respingere a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005 și, implicit, al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005 la Legea nr. 3/2000, pe care ordonanța de urgență o modifică și completează“. O asemenea soluție este inadmisibilă față de prevederile art. 146 lit. a) din Constituție, în temeiul cărora, în cadrul controlului anterior, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra legilor înainte de promulgare. Ca atare, în această cauză, Curtea trebuie să se pronunțe cu privire la constituționalitatea extinderii sferei domeniilor în care Președintele României poate consulta poporul prin referendum, potrivit art. 90 din Constituție, iar nu cu privire la constituționalitatea art. 12 din Legea nr. 3/2000. Acceptarea altui raționament ar putea duce nu numai la eludarea dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, dar și la perturbarea ordinii juridice constituționale.

Președintele Camerei Deputaților și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Senatului, raportul judecătorului-raportor, Legea privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, raportată la prevederile Constituției, precum și dispozițiile din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și celor ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

Obiectul controlului de constituționalitate îl constituie Legea privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, care prevede: „*Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99 din 14 iulie 2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 20 iulie 2005.*“

În motivarea sesizării de neconstituționalitate se invocă, în ordine, art. 90, art. 2, art. 146 lit. a) și art. 115 alin. (7) din Constituție, potrivit cărora:

— Art. 90: „*Președintele României, după consultarea Parlamentului, poate cere poporului să-și exprime, prin referendum, voința cu privire la probleme de interes național.*“;

— Art. 2: „(1) *Suveranitatea națională aparține poporului român, care o exercită prin organele sale reprezentative, constituite prin alegeri libere, periodice și corecte, precum și prin referendum.*

(2) *Nici un grup și nici o persoană nu pot exercita suveranitatea în nume propriu.*“;

— Art. 146 lit. a): „*Curtea Constituțională are următoarele atribuții:*

a) *se pronunță asupra constituționalității legilor, înainte de promulgarea acestora, la sesizarea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a Guvernului, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Avocatului Poporului, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori, precum și, din oficiu, asupra inițiativelor de revizuire a Constituției.*“;

— Art. 115 alin. (7): „*Ordonanțele cu care Parlamentul a fost sesizat se aprobă sau se resping printr-o lege în care vor fi cuprinse și ordonanțele ale căror efecte au încetat potrivit alineatului (3).*“

Examinând obiecțiile de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată următoarele:

În esență, obiectul sesizării formulate de Președintele României privește două aspecte, și anume: controlul de constituționalitate a „dispozițiilor Legii de respingere a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului și, implicit, a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005“, precum și controlul de constituționalitate a art. 12 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului.

În legătură cu cel de-al doilea aspect, prin sesizare se solicită Curții să constate, odată cu neconstituționalitatea dispozițiilor legii de respingere a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005, și neconstituționalitatea art. 12 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului pe care această ordonanță îl modifică și îl completează. Or, conform art. 146 lit. a) din Constituție, controlul de constituționalitate *a priori* se exercită de Curtea Constituțională numai asupra legilor înainte de promulgarea acestora, iar nu și asupra dispozițiilor unei legi în vigoare. Indiferent de conexiunile ce se pot face între textul modificator și textul modificat, Curtea Constituțională, în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție, nu se poate pronunța în cadrul controlului *a priori* decât asupra textului modificator al legii care urmează să fie supusă promulgării și nu poate extinde controlul de neconstituționalitate și asupra textului modificat dintr-o lege în vigoare. În cazul legilor în vigoare, controlul de constituționalitate al acestora se exercită de Curtea Constituțională, potrivit art. 146 lit. d), numai pe calea excepțiilor. A proceda altfel ar însemna să nu se respecte dispozițiile constituționale privind tratamentul diferit ce se aplică în cazul controlului de constituționalitate, după cum acesta se referă la legi înainte de promulgare sau la legi promulgate, publicate în Monitorul Oficial al României și intrate în vigoare.

Întrucât, în acest dosar, sesizarea de neconstituționalitate este formulată în temeiul art. 146 lit. a) din

Constituție și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, prin prezenta decizie Curtea urmează să se pronunțe doar cu privire la constituționalitatea Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului.

Cu privire la acest aspect care privește controlul de constituționalitate a unei legi de respingere a ordonanței și a ordonanței ca atare, Curtea Constituțională constată următoarele:

Obiectul de reglementare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005 îl constituie modificarea și completarea art. 12 alin. (1) lit. A și B din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului. Această ordonanță prevede, pe lângă domeniile existente, și alte probleme de interes național — „[...] *reforma și strategia de dezvoltare economică și socială a țării*” și „*reforma justiției și combaterea corupției*” — pentru care Președintele României, după consultarea Parlamentului, poate cere poporului să își exprime voința prin referendum, astfel cum prevăd dispozițiile art. 90 din Constituție.

Conform prevederilor art. 115 alin. (7) din Constituție, ordonanțele, indiferent dacă sunt simple sau de urgență, se aprobă sau se resping printr-o lege adoptată de Parlament. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului a fost respinsă printr-o lege adoptată de Parlament, în condițiile art. 77 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituție.

Controlul de constituționalitate a unei legi se declanșează, în condițiile art. 146 lit. a) din Constituție,

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al prevederilor art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 și al art. 18 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că Legea privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului este constituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 8 iunie 2006 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Acșinte Gaspar, Kozsokár Gábor, Petre Ninosu, Ion Predescu și Șerban Viorel Stănoiu, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind stabilirea schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră**

Având în vedere prevederile Tratatului dintre Regatul Belgiei, Republica Cehă, Regatul Danemarcei, Republica Federală Germania, Republica Estonia, Republica Elenă, Regatul Spaniei, Republica Franceză, Irlanda, Republica Italiană, Republica Cipru, Republica Letonia, Republica Lituania, Marele Ducat al Luxemburgului, Republica Ungară, Republica Malta, Regatul Țărilor de Jos, Republica Austria, Republica Polonă, Republica Portugheză, Republica Slovenia, Republica Slovacă, Republica Finlanda, Regatul Suediei, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (state membre ale Uniunii Europene) și Republica Bulgaria și România privind aderarea Republicii Bulgaria și a României la Uniunea Europeană, semnat de România la Luxemburg la 25 aprilie 2005, ratificat prin Legea nr. 157/2005,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 60 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Prezenta hotărâre stabilește schema de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră pentru a promova reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră într-un mod eficient din punct de vedere economic.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se aplică emisiilor provenite din activitățile și instalațiile prevăzute în anexa nr. 1 și gazelor cu efect de seră prevăzute în anexa nr. 2, cu respectarea, după caz, și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 152/2005 privind prevenirea și controlul integrat al poluării, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2006.

Art. 3. — Pentru aplicarea prezentei hotărâri, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *activitatea de proiect* — implementarea unui proiect aprobat de una sau mai multe părți înscrise în anexa nr. 1 la Convenția-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice, semnată la Rio de Janeiro la 5 iunie 1992, ratificată prin Legea nr. 24/1994, în conformitate cu art. 6 sau 12 din Protocolul de la Kyoto la Convenția-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice, adoptat la 11 decembrie 1997, ratificat prin Legea nr. 3/2001, și cu deciziile conferințelor părților la Convenția-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice sau la Protocolul de la Kyoto;

b) *certificat de emisii de gaze cu efect de seră* — titlul care conferă dreptul de a emite o tonă de dioxid de carbon echivalent într-o perioadă definită, valabil numai pentru îndeplinirea scopului prezentei hotărâri și care este transferabil în condițiile prevăzute de prezenta hotărâre;

c) *emisii* — eliberarea în atmosferă a gazelor cu efect de seră generate de sursele unei instalații;

d) *gaze cu efect de seră* — gazele prevăzute în anexa nr. 2;

e) *instalație* — orice unitate tehnică staționară, în care se desfășoară una sau mai multe activități prevăzute în anexa nr. 1, precum și orice activitate direct legată tehnic de activitățile desfășurate pe acel amplasament și care pot genera emisii și poluare;

f) *instalație nou-intrată* — orice instalație în care se desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute în anexa nr. 1, care a obținut autorizație privind emisiile de gaze cu efect de seră sau revizuirea acesteia ca urmare a unei schimbări privind natura, funcționarea ori extinderea instalației, ulterior notificării Planului național de alocare Comisiei Europene;

g) *operator* — orice persoană care operează sau controlează o instalație sau care, potrivit legislației în vigoare, a fost investită cu putere de decizie economică asupra funcționării tehnice a instalației;

h) *parte prevăzută în anexa nr. 1* — țară înscrisă în anexa nr. 1 la Convenția-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice, care a ratificat Protocolul de la Kyoto așa cum se prevede în art. 1 alin. (7) din Protocolul de la Kyoto;

i) *persoană* — orice persoană fizică sau juridică;

j) *public* — una sau mai multe persoane și, în conformitate cu legislația sau practica națională, asociații, organizații sau grupuri de persoane;

k) *reducere de emisii certificată (CER)* — o unitate de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, egală cu o tonă de dioxid de carbon echivalent, provenită de la o activitate de proiect desfășurată în concordanță cu art. 12 din Protocolul de la Kyoto și cu deciziile privind art. 12 adoptate de conferințele părților la Convenția-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice sau la Protocolul de la Kyoto;

l) *registru național* — bază de date electronică unică, standardizată și securizată, care înregistrează și urmărește toate operațiunile cu certificate de emisii de gaze cu efect de seră, în aplicarea prezentei hotărâri, și cu unități de emisii de gaze cu efect de seră prevăzute prin Protocolul de la Kyoto, definite conform Hotărârii Guvernului nr. 645/2005 pentru aprobarea Strategiei naționale a României privind schimbările climatice — 2005—2007. Toate operațiunile se realizează pe cale electronică;

m) *tonă de dioxid de carbon echivalent* — o tonă metrică de dioxid de carbon sau o cantitate din oricare alt gaz cu efect de seră prevăzut în anexa nr. 2, cu un potențial de încălzire globală echivalent unei tone metriche de dioxid de carbon;

n) *unitate de reducere a emisiilor (ERU)* — o unitate de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, egală cu o tonă de dioxid de carbon echivalent, provenită de la o activitate de proiect desfășurată în concordanță cu art. 6 din Protocolul de la Kyoto și cu deciziile privind art. 6 adoptate de conferințele părților la Convenția-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice sau la Protocolul de la Kyoto.

Art. 4. — Autoritățile competente pentru protecția mediului, responsabile pentru coordonarea și urmărirea aplicării dispozițiilor prezentei hotărâri, sunt: autoritatea

publică centrală pentru protecția mediului, Agenția Națională pentru Protecția Mediului și unitățile subordonate acesteia, Garda Națională de Mediu și unitățile subordonate acesteia.

Art. 5. — (1) Începând cu data de 1 ianuarie 2007, pentru instalațiile în care se desfășoară o activitate prevăzută în anexa nr. 1, care generează emisii specifice activității respective, operatorul trebuie să dețină autorizația privind emisiile de gaze cu efect de seră, eliberată de autoritatea competentă pentru protecția mediului potrivit dispozițiilor art. 6 alin. (1), (2) și (3), ale art. 7 și 8.

(2) Pentru instalațiile care desfășoară activitățile prevăzute în anexa nr. 1 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 152/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2006, condițiile și procedura aferente emiterii autorizației privind emisiile de gaze cu efect de seră se corelează cu cele prevăzute pentru emiterea autorizației integrate de mediu.

Art. 6. — (1) Pentru a obține autorizația privind emisiile de gaze cu efect de seră, operatorul depune la autoritatea competentă pentru protecția mediului solicitarea pentru obținerea autorizației împreună cu documentația în care sunt descrise:

a) instalația și activitățile desfășurate, inclusiv tehnologia utilizată;

b) materia primă și materialele auxiliare a căror utilizare generează emisii de gaze cu efect de seră prevăzute în anexa nr. 2;

c) sursele de emisii de gaze cu efect de seră ale instalațiilor care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute în anexa nr. 1;

d) măsuri planificate pentru monitorizarea și raportarea emisiilor de gaze cu efect de seră în conformitate cu Ghidul de monitorizare și raportare a emisiilor de gaze cu efect de seră, prevăzut la art. 21.

(2) Solicitarea pentru obținerea autorizației privind emisiile de gaze cu efect de seră este însoțită de un rezumat netehnic al documentației depuse.

(3) Competențele și procedura de emiterie și revizuire a autorizației privind emisiile de gaze cu efect de seră se stabilesc prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului în termen de 45 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 7. — (1) Autoritatea competentă pentru protecția mediului emite autorizația privind emisiile de gaze cu efect de seră pentru toată instalația sau o parte a acesteia dacă apreciază că operatorul este capabil să monitorizeze și să raporteze emisiile.

(2) Autorizația privind emisiile de gaze cu efect de seră poate acoperi una sau mai multe instalații situate pe același amplasament și care sunt operate sau controlate de către același operator.

Art. 8. — Autorizația privind emisiile de gaze cu efect de seră conține:

a) numele și adresa operatorului/denumirea și sediul, după caz;

b) o descriere a activităților și a emisiilor de gaze cu efect de seră generate de instalație;

c) cerințele de monitorizare, cu specificarea metodologiei utilizate, și frecvența de monitorizare;

d) cerințele de raportare;

e) obligația de a restitui, până la 30 aprilie a anului următor celui pentru care au fost alocate certificatele de emisii de gaze cu efect de seră, un număr de certificate de emisii de gaze cu efect de seră, egal cu numărul total de emisii provenite de la instalația respectivă, potrivit dispozițiilor art. 22.

Art. 9. — (1) Operatorul are obligația să informeze autoritatea competentă pentru protecția mediului cu privire la orice modificări planificate privind natura, funcționarea sau extinderea instalației care pot determina revizuirea autorizației privind emisiile de gaze cu efect de seră.

(2) Autoritatea competentă pentru emiterea autorizației privind emisiile de gaze cu efect de seră revizuieste autorizația, după caz.

(3) La schimbarea operatorului unei instalații care deține o autorizație privind emisiile de gaze cu efect de seră, noul operator are obligația să solicite autorității competente pentru protecția mediului revizuirea autorizației cu privire la denumirea și sediul noului operator.

Art. 10. — (1) Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului coordonează, pentru fiecare dintre perioadele la care se face referire în art. 13 și 14, elaborarea Planului național de alocare prin care se stabilesc numărul total de certificate de emisii de gaze cu efect de seră alocate și modul de alocare a acestora pentru fiecare instalație care intră sub incidența prezentei hotărâri.

(2) Planul național de alocare, pentru fiecare perioadă prevăzută la art. 13 și 14, se bazează pe criteriile obiective și transparente, inclusiv cele prevăzute în anexa nr. 3, și luând în considerare comentariile publicului.

(3) Metodologia privind elaborarea Planului național de alocare se aprobă prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 11. — (1) Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului face public Planul național de alocare, pentru perioada prevăzută la art. 13 și pentru prima perioadă de 5 ani prevăzută la art. 14, și îl notifică până la data de 30 septembrie 2006 Comisiei Europene și statelor membre ale Uniunii Europene

(2) Pentru perioadele subsecvente la care se face referire în art. 14, Planul național de alocare se publică și se notifică Comisiei Europene și statelor membre ale Uniunii Europene cu cel puțin 18 luni înainte de începerea perioadei vizate.

(3) Planul național de alocare se aprobă prin hotărâre a Guvernului, după aprobarea acestuia de către Comisia Europeană.

Art. 12. — Pentru perioada prevăzută la art. 13 și prima perioadă prevăzută la art. 14, alocarea certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră se realizează cu titlu gratuit.

Art. 13. — Începând cu data de 1 ianuarie 2007, prin Planul național de alocare se stabilesc, pentru o perioadă de un an, numărul total de certificate de emisii de gaze cu efect de seră care se alocă pentru perioada respectivă și numărul total de certificate de emisii de gaze cu efect de seră alocate operatorului pentru fiecare instalație.

Art. 14. — Începând cu data de 1 ianuarie 2008, prin Planul național de alocare se stabilesc, pentru o perioadă de 5 ani și pentru fiecare perioadă subsecventă de 5 ani, numărul total de certificate de emisii de gaze cu efect de seră alocate pentru perioada respectivă și numărul total de certificate de emisii de gaze cu efect de seră alocate operatorului pentru fiecare instalație.

Art. 15. — (1) La stabilirea modului de alocare se ia în considerare și accesul instalațiilor nou-intrate la certificatele de emisii de gaze cu efect de seră.

(2) Agenția Națională pentru Protecția Mediului, prin registrul național, emite numărul total de certificate de emisii de gaze cu efect de seră pentru perioada prevăzută la art. 13 și o parte din numărul total de certificate de

emisii de gaze cu efect de seră, aferent fiecărui an al perioadelor prevăzute la art. 14, până la data de 28 februarie a anului respectiv.

Art. 16. — (1) Pentru fiecare perioadă prevăzută la art. 14, operatorii pot să utilizeze unități de reducere a emisiilor (ERU) și reduceri de emisii certificate (CER) rezultate din activități de proiect, până la un procent din numărul de certificate de emisii de gaze cu efect de seră alocate fiecărei instalații, prevăzut în Planul național de alocare.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), Agenția Națională pentru Protecția Mediului emite și predă imediat operatorului un certificat de emisii de gaze cu efect de seră în schimbul unei unități de reducere a emisiilor (ERU) sau al unei reduceri de emisii certificate (CER), deținută de operator în registrul național.

(3) Toate unitățile de reducere a emisiilor (ERU) și reducerile de emisii certificate (CER) emise și care pot fi folosite potrivit Convenției-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice, Protocolului de la Kyoto și deciziilor ulterioare adoptate de conferințele părților la Protocolul de la Kyoto pot fi utilizate în cadrul schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, cu următoarele excepții:

a) unități de reducere a emisiilor (ERU) și reduceri de emisii certificate (CER) generate de instalațiile nucleare, pentru prima perioadă de 5 ani la care se face referire în art. 14;

b) unități de reducere a emisiilor (ERU) și reduceri de emisii certificate (CER) rezultate din activități de proiect privind utilizarea terenurilor, schimbarea utilizării terenurilor și silvicultură.

Art. 17. — (1) Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului ia măsurile necesare pentru aprobarea situației de referință pentru activitățile de proiect, potrivit deciziilor ulterioare ale conferințelor părților la Protocolul de la Kyoto, cu legislația națională armonizată cu acquis-ul comunitar, ținând seama de perioadele de tranziție prevăzute în Tratatul privind aderarea României la Uniunea Europeană, ratificat prin Legea nr. 157/2005.

(2) Până la data de 31 decembrie 2012, pentru activitățile de proiect prevăzute la art. 6 și 12 din Protocolul de la Kyoto, care reduc sau limitează în mod direct emisiile de la o instalație care intră sub incidența prezentei hotărâri, unitățile de reducere a emisiilor (ERU) sau reducerile de emisii certificate (CER) nu pot fi emise decât dacă un număr egal de certificate de emisii de gaze cu efect de seră este anulat de către operatorul instalației respective, pentru evitarea dublei contabilizări.

(3) Până la data de 31 decembrie 2012, pentru activitățile de proiect prevăzute la art. 6 și 12 din Protocolul de la Kyoto, care reduc sau limitează în mod indirect emisiile de la o instalație care intră sub incidența prezentei hotărâri, unitățile de reducere a emisiilor (ERU) sau reducerile de emisii certificate (CER) nu pot fi emise decât dacă un număr egal de certificate de emisii de gaze cu efect de seră, provenite din unitățile de reducere a emisiilor (ERU) sau reducerile de emisii certificate (CER), este anulat din registrul național, pentru evitarea dublei contabilizări.

(4) La activități de proiect pot participa operatori publici sau privați, cu aprobarea autorității publice centrale pentru protecția mediului.

(5) În situația prevăzută la alin. (4), autoritatea publică centrală pentru protecția mediului rămâne responsabilă pentru îndeplinirea obligațiilor prevăzute de Convenția-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice și de

Protocolul de la Kyoto și se asigură că participarea la activități de proiect se realizează în conformitate cu liniile directoare și cu procedurile relevante adoptate ulterior de conferințele părților la Convenția-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice și la Protocolul de la Kyoto.

(6) În cazul aprobării activităților de proiect privind producerea de energie hidroelectrică în instalații cu o putere instalată mai mare de 20 MW, autoritatea publică centrală pentru protecția mediului verifică respectarea, pe parcursul derulării activităților de proiect, a criteriilor și liniilor directoare internaționale, inclusiv cele prevăzute de Comisia Mondială privind Barajele.

Art. 18. — (1) Certificatele de emisii de gaze cu efect de seră se pot transfera:

a) între persoane române și persoane din alte state membre ale Comunității Europene;

b) între persoane române și persoane din țări, altele decât cele din Comunitatea Europeană, doar dacă certificatele de emisii de gaze cu efect de seră sunt recunoscute reciproc, în baza acordurilor internaționale încheiate de Comunitatea Europeană cu alte țări prevăzute în anexa B la Protocolul de la Kyoto, fără alte restricții decât cele prevăzute în prezenta hotărâre și în reglementările adoptate în aplicarea acestora.

(2) Operatorul fiecărei instalații are obligația de a restitui, până cel târziu la data de 30 aprilie a fiecărui an, un număr de certificate de emisii de gaze cu efect de seră egal cu cantitatea totală de emisii de gaze cu efect de seră provenite de la instalația respectivă în anul calendaristic anterior, verificate potrivit dispozițiilor art. 22, iar aceste certificate se anulează ulterior.

(3) Certificatele de emisii de gaze cu efect de seră se anulează în orice moment, la solicitarea persoanei care le deține.

(4) În scopul îndeplinirii obligațiilor prevăzute la alin. (2), certificatele de emisii de gaze cu efect de seră, emise de autoritățile competente din statele membre ale Comunității Europene, sunt recunoscute de autoritatea publică centrală pentru protecția mediului.

(5) Administratorul registrului național constată încălcarea prevederilor alin. (2) și prezintă autorității publice centrale pentru protecția mediului lista operatorilor care nu au restituit numărul de certificate de emisii de gaze cu efect de seră, potrivit alocării.

Art. 19. — Certificatele de emisii de gaze cu efect de seră sunt valabile pentru emisiile din perioada prevăzută la art. 13 sau 14, care au fost înregistrate în registrul național.

Art. 20. — În termen de 4 luni de la începerea fiecărei perioade de 5 ani prevăzute la art. 14, administratorul registrului național anulează certificatele de emisii de gaze cu efect de seră care nu mai sunt valabile și care nu au fost restituite și anulate potrivit dispozițiilor art. 18 alin. (2).

Art. 21. — (1) Operatorii care dețin o autorizație privind emisiile de gaze cu efect de seră au obligația să monitorizeze emisiile, în conformitate cu Ghidul de monitorizare și raportare a emisiilor de gaze cu efect de seră.

(2) În primul trimestru al anului în curs fiecare operator are obligația să prezinte autorității competente pentru protecția mediului raportul de monitorizare privind emisiile de gaze cu efect de seră pentru anul precedent, întocmit în conformitate cu Ghidul de monitorizare și raportare a emisiilor de gaze cu efect de seră.

(3) Ghidul de monitorizare și raportare a emisiilor de gaze cu efect de seră, elaborat pe baza principiilor privind monitorizarea prevăzute în anexa nr. 4, se aprobă prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru

protecția mediului în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 22. — (1) Autoritatea competentă pentru protecția mediului se asigură că rapoartele de monitorizare prevăzute la art. 21 alin. (2), verificate în conformitate cu criteriile prevăzute în anexa nr. 5 de către verificatori acreditați, sunt corecte.

(2) În cazul în care, până la data de 31 martie a anului în curs, raportul de monitorizare privind emisiile de gaze cu efect de seră din anul precedent nu este declarat satisfăcător, ca urmare a neîndeplinirii criteriilor prevăzute în anexa nr. 5, operatorul nu poate transfera certificatele de emisii de gaze cu efect de seră până în momentul în care raportul este declarat satisfăcător.

(3) Verificatorii sunt acreditați de autoritatea publică centrală pentru economie și comerț, pe baza procedurii de acreditare aprobate, până la 31 decembrie 2006, prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru economie și comerț.

Art. 23. — Deciziile cu privire la alocarea certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, informațiile privind activitățile de proiect la care România participă ori pentru care aprobă participarea operatorilor publici sau privați, precum și rapoartele de monitorizare a emisiilor de gaze cu efect de seră prevăzute la art. 21, deținute de autoritatea competentă pentru protecția mediului, se pun la dispoziția publicului potrivit Hotărârii Guvernului nr. 878/2005 privind accesul publicului la informația privind mediul.

Art. 24. — (1) Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului, prin Agenția Națională pentru Protecția Mediului, este administratorul registrului național.

(2) Prin registrul național se asigură evidența certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră emise, deținute, transferate și anulate, inclusiv a operațiunilor cu unități de emisii de gaze cu efect de seră prevăzute de Protocolul de la Kyoto.

(3) Orice persoană poate deține certificate de emisii de gaze cu efect de seră.

(4) Registrul național este accesibil publicului, cu respectarea legislației în vigoare privind confidențialitatea informațiilor.

(5) Registrul național conține conturi separate în care sunt înregistrate certificatele de emisii de gaze cu efect de seră deținute de fiecare persoană și în care sunt evidențiate operațiunile cu aceste certificate și cu unitățile de emisii de gaze cu efect de seră, prevăzute de Protocolul de la Kyoto.

(6) Regulamentul privind administrarea și operarea registrului național se aprobă prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului, în termen de 180 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(7) Administratorul registrului național percepe un tarif la deschiderea unui cont în registrul național și un tarif corespunzător operării respectivului cont.

(8) Cuantumul tarifelor prevăzute la alin. (7) se stabilesc anual, prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului, acestea având destinația stabilită conform dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului.

Art. 25. — (1) Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului transmite anual Comisiei Europene raportul privind punerea în aplicare a prezentei hotărâri.

(2) Raportul prevăzut la alin. (1) conține următoarele informații: procedurile privind alocarea certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, utilizarea unităților de

reducere a emisiilor (ERU) și a reducerilor de emisii certificate (CER) rezultate din activități de proiect, administrarea registrului național, aplicarea ghidurilor de monitorizare și raportare, activitatea de verificare, aspecte privind conformarea cu prezenta hotărâre și regimul fiscal al certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, după caz.

(3) Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului transmite o dată la 2 ani Comisiei Europene un raport care să arate că, potrivit prevederilor Protocolului de la Kyoto și deciziilor ulterioare adoptate de conferințele părților la Protocolul de la Kyoto, utilizarea activităților de proiect este suplimentară acțiunilor de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră întreprinse la nivel național.

Art. 26. — (1) Operatorii pot forma un grup comun al instalațiilor în care se desfășoară aceeași activitate, pentru perioada prevăzută la art. 13 și/sau prima perioadă de 5 ani prevăzută la art. 14.

(2) Operatorii care desfășoară o activitate prevăzută în anexa nr. 1 și vor să formeze un grup comun al instalațiilor, potrivit dispozițiilor alin. (1), depun la autoritatea publică centrală pentru protecția mediului solicitarea de aprobare a formării grupului comun al instalațiilor, precizând instalațiile, perioada pentru care se formează grupul comun al instalațiilor și furnizând dovezi că administratorul desemnat al grupului este capabil să îndeplinească obligațiile prevăzute la alin. (3) și (4).

(3) Operatorii care doresc să formeze un grup comun al instalațiilor mandatează un administrator căruia:

a) prin excepție de la art. 13 și 14, îi este emis numărul total de certificate de emisii de gaze cu efect de seră, calculat pentru instalațiile operatorilor care formează grupul comun al instalațiilor;

b) prin excepție de la art. 8 lit. e) și art. 18 alin. (2), îi revine responsabilitatea pentru restituirea certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră corespunzătoare emisiilor totale de gaze cu efect de seră provenite de la instalațiile cuprinse în grupul comun al instalațiilor;

c) îi este interzis transferul de certificate de emisii de gaze cu efect de seră, în cazul în care raportul de monitorizare al unui operator din cadrul grupului comun al instalațiilor a fost declarat nesatisfăcător în urma verificării prevăzute la art. 22.

(4) Prin derogare de la art. 28, administratorul grupului comun este responsabil pentru executarea sancțiunilor aplicate în caz de nerespectare a dispozițiilor privind restituirea certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră pentru a acoperi emisiile totale de gaze cu efect de seră provenite de la instalațiile incluse în grupul comun.

(5) În cazul în care administratorul grupului comun nu se conformează prevederilor alin. (4), fiecare operator din cadrul grupului comun este responsabil, conform dispozițiilor art. 18 alin. (2) și art. 28, pentru emisiile provenite de la propria instalație.

(6) Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului înaintează Comisiei Europene solicitarea prevăzută la alin. (2).

(7) Grupul comun al instalațiilor se formează doar după aprobarea solicitării de formare de către Comisia Europeană.

(8) În cazul în care Comisia Europeană respinge motivat solicitarea de formare a grupului comun al instalațiilor, grupul comun al instalațiilor se formează doar dacă modificările propuse sunt acceptate de Comisia Europeană.

Art. 27. — (1) Pentru perioada prevăzută la art. 13, autoritatea publică centrală pentru protecția mediului poate

solicita Comisiei Europene să permită alocarea unor certificate de emisii de gaze cu efect de seră suplimentare, pentru anumite instalații, în caz de forță majoră.

(2) Comisia Europeană autorizează emiterea de certificate de emisii de gaze cu efect de seră suplimentare și netrtransferabile doar cu condiția demonstrării existenței unui caz de forță majoră.

Art. 28. — (1) Nerespectarea prevederilor art. 18 alin. (2), pentru perioada prevăzută la art. 13, constituie contravenție și se sancționează după cum urmează:

a) cu amendă de la 160 lei (RON) la 240 lei (RON), pentru nerestituirea unui număr de 1—9 certificate de emisii de gaze cu efect de seră;

b) cu amendă de la 250 lei (RON) la 320 lei (RON), pentru nerestituirea unui număr de 10—15 certificate de emisii de gaze cu efect de seră;

c) cu amendă de la 330 lei (RON) la 400 lei (RON), pentru nerestituirea unui număr mai mare de 15 certificate de emisii de gaze cu efect de seră.

(2) Nerespectarea prevederilor art. 18 alin. (2), pentru perioada prevăzută la art. 14, constituie contravenție și se sancționează după cum urmează:

a) cu amendă de la 400 lei (RON) la 500 lei (RON), pentru nerestituirea unui număr de 1—9 certificate de emisii de gaze cu efect de seră;

b) cu amendă de la 550 lei (RON) la 650 lei (RON), pentru nerestituirea unui număr de 10—15 certificate de emisii de gaze cu efect de seră;

c) cu amendă de la 700 lei (RON) la 800 lei (RON), pentru nerestituirea unui număr mai mare de 15 certificate de emisii de gaze cu efect de seră.

(3) Plata amenzii prevăzute la alin. (1) și (2) nu exonerează operatorul de la obligația de a restitui un număr de certificate de emisii de gaze cu efect de seră egal cu emisiile generate suplimentar, la momentul la care predă certificatele de emisii de gaze cu efect de seră corespunzătoare emisiilor din următorul an calendaristic.

(4) Constatarea contravențiilor prevăzute la alin. (1) și (2) și aplicarea sancțiunilor se realizează de către comisari și persoane împuternicite din cadrul Gărzii Naționale de Mediu.

Art. 29. — Dispozițiile art. 28 referitoare la contravenții se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 30. — Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului publică într-un ziar național, afișează pe propria pagină de Internet, precum și la sediul său numele operatorilor care au încălcat prevederile art. 18 alin. (2). Publicarea în ziar și afișarea pe propria pagină web și la sediu se fac anual.

Art. 31. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția art. 18, art. 24 alin. (5) și (7) și a art. 25, 26, 27 și 28, care intră în vigoare la data aderării României la Uniunea Europeană.

Art. 32. — Anexele nr. 1—5 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Prezenta hotărâre transpune prevederile Directivei Parlamentului European și a Consiliului 2003/87/CE din 13 octombrie 2003 privind stabilirea unei scheme de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității, care modifică Directiva 96/61/CE privind prevenirea și controlul integrat al poluării, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (J.O.U.E.) nr. L275/2003, și Directiva Parlamentului European și a Consiliului 2004/101/CE privind modificarea Directivei 2003/87/CE privind stabilirea unei scheme de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității, cu privire la mecanismele flexibile prevăzute de Protocolul de la Kyoto, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (J.O.U.E.) nr. L338/2004.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul mediului și gospodăririi apelor,

Sulfina Barbu

p. Ministrul economiei și comerțului,

Eugen Țapu-Nazare,

secretar de stat

Ministrul administrației și internelor,

Vasile Blaga

p. Ministrul finanțelor publice,

Doina-Elena Dascălu,

secretar de stat

București, 14 iunie 2006.

Nr. 780.

ANEXA Nr. 1

CATEGORII DE ACTIVITĂȚI ȘI INSTALAȚII

1. Instalațiile sau părți ale instalațiilor folosite pentru cercetare, dezvoltare și testare de noi produse și procese nu intră sub incidența prezentei hotărâri.

2. Limitele prezentate mai jos se referă, în general, la capacități de producție sau rezultate. În cazul în care

un operator desfășoară mai multe activități prevăzute la același subsector, în aceeași instalație sau pe același amplasament, capacitățile acestor activități se însușează.

Activități — instalații	Emisii de gaze cu efect de seră
Activități în domeniul energetic	
Instalații de ardere cu o putere termică nominală mai mare de 20 MW (cu excepția instalațiilor pentru deșeuri periculoase și municipale)	Dioxid de carbon
Instalații pentru rafinarea țițeiului	Dioxid de carbon
Cuptoare de cocs	Dioxid de carbon
Producția și prelucrarea metalelor feroase	
Instalații de prăjire sau sinterizare a minereului metalic (inclusiv a minereului cu conținut de sulf)	Dioxid de carbon
Instalații pentru producerea fontei sau a oțelului (topire primară ori secundară), inclusiv instalații pentru turnarea continuă, cu o capacitate de producție mai mare de 2,5 tone/oră	Dioxid de carbon
Industria mineralelor	
Instalații pentru producerea clincherului de ciment în cuptoare rotative cu o capacitate de producție mai mare de 500 tone/zi, instalații pentru producerea varului în cuptoare rotative cu o capacitate de producție mai mare de 50 tone/zi sau în alte tipuri de cuptoare, nerotative, cu o capacitate de producție mai mare de 50 tone/zi	Dioxid de carbon
Instalații pentru fabricarea sticlei, inclusiv a fibrei de sticlă, cu o capacitate de topire mai mare de 20 tone/zi	Dioxid de carbon
Instalații pentru fabricarea produselor ceramice prin ardere, în special a țiglelor, cărămidilor, cărămidilor refractare, dalelor, plăcilor de gresie sau de faianță: a) cu o capacitate de producție mai mare de 75 tone/zi; și/sau b) cu o capacitate a cuptorului mai mare de 4 m ³ și cu o densitate stabilită pentru fiecare cuptor mai mare de 300 kg/m ³	Dioxid de carbon
Alte activități	
Instalații industriale pentru producerea de: a) celuloză din lemn sau din alte materiale fibroase;	Dioxid de carbon
b) hârtie și carton, având o capacitate de producție mai mare de 20 tone/zi	Dioxid de carbon

ANEXA Nr. 2

GAZELE CU EFECT DE SERĂ

Dioxid de carbon (CO₂)
Metan (CH₄)
Oxid azotos (N₂O)

Hidrofluorocarburi (HFC-uri)
Perfluorocarburi (PFC-uri)
Hexafluorură de sulf (SF₆)

ANEXA Nr. 3

CRITERIILE

pentru elaborarea Planului național de alocare

1. Numărul total de certificate de emisii de gaze cu efect de seră alocate pentru fiecare perioadă trebuie să fie compatibil cu obligația României de limitare a emisiilor de gaze cu efect de seră, conform Protocolului de la Kyoto, ținându-se cont, pe de o parte, de proporția dintre emisiile totale reprezentate de aceste certificate și emisiile de la sursele neacoperite de această hotărâre și, pe de altă parte, de politica energetică națională și asigurarea respectării strategiei naționale privind schimbările climatice. Numărul total al certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, care urmează să fie alocate, nu trebuie să depășească necesarul estimat pentru aplicarea strictă a criteriilor prevăzute în această anexă. Înainte de anul 2008, alocarea certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră se face ținându-se seama de acțiunile privind atingerea sau depășirea angajamentelor României de reducere a emisiilor

de gaze cu efect de seră, asumate prin Protocolul de la Kyoto.

2. Numărul total de certificate de emisii de gaze cu efect de seră alocate trebuie să fie în concordanță cu evaluarea progreselor actuale și a celor preconizate pentru realizarea contribuției la angajamentele internaționale asumate de România prin Protocolul de la Kyoto.

3. Numărul total de certificate de emisii de gaze cu efect de seră alocate trebuie să fie în concordanță cu potențialul de reducere a emisiilor al activităților acoperite de această schemă, inclusiv potențialul tehnologic. Alocarea certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră poate avea la bază media emisiilor de gaze cu efect de seră pe produs, în cadrul fiecărei activități, și pe progresul realizabil în fiecare activitate.

4. Planul național de alocare trebuie să fie în concordanță cu alte reglementări și politici armonizate cu

cele ale Comunității Europene. Acesta trebuie să țină seama de creșterile inevitabile generate ca efect al aplicării noilor cerințe legislative.

5. Planul național de alocare nu trebuie să facă discriminare între operatori sau sectoare, astfel încât să nu favorizeze în mod nejustificat anumiți operatori sau anumite activități.

6. Planul național de alocare trebuie să conțină informații asupra modului în care instalațiile nou-intrate sunt capabile să participe la schema de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră.

7. Planul național de alocare poate include acțiuni timpurii și informații asupra modului în care aceste acțiuni sunt luate în considerare. Indicatorii de performanță care derivă din documentele de referință privind cele mai bune tehnici disponibile (BAT) pot fi utilizate la elaborarea Planului național de alocare, iar acești indicatori de performanță pot lua în considerare acțiunile timpurii.

8. Planul național de alocare trebuie să conțină informații asupra modului în care tehnologiile curate, inclusiv tehnologiile eficiente energetic, sunt luate în considerare.

9. Planul național de alocare trebuie să includă prevederi privind posibilitatea publicului de a formula comentarii și trebuie să conțină informații despre modalitățile prin care comentariile vor fi luate în considerare la luarea deciziei de alocare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră.

10. Planul național de alocare trebuie să conțină o listă a instalațiilor care desfășoară activități prevăzute în anexa nr. 1, precum și numărul de certificate de emisii de gaze cu efect de seră care sunt alocate pentru fiecare dintre aceste instalații.

11. Planul național de alocare poate conține informații privind modul în care este luată în considerare concurența cu alte țări sau operatori din afara Uniunii Europene.

12. Planul național de alocare trebuie să precizeze cantitatea maximă de reduceri de emisii certificate (CER) și unități de reducere a emisiilor (ERU) care poate fi folosită de către operatori în schema de comercializare, sub forma unui procent din numărul de certificate de emisii de gaze cu efect de seră alocate fiecărei instalații.

ANEXA Nr. 4

PRINCIPIILE

privind monitorizarea și raportarea emisiilor de gaze cu efect de seră

Monitorizarea emisiilor de dioxid de carbon

Monitorizarea emisiilor trebuie să se efectueze pe baza calculului sau pe baza măsurătorilor.

Calcularea

Calcularea emisiilor se face utilizându-se următoarea formulă:

Datele privind activitatea x Factorul de emisie x Factorul de oxidare

Datele privind activitatea (combustibilul folosit, volumul producției etc.) trebuie să fie monitorizate pe baza datelor furnizate sau pe baza măsurătorilor.

Trebuie să se utilizeze factorii de emisie acceptați. Factorii de emisie specifici pentru activități specifice sunt acceptați pentru toate tipurile de combustibili. Factorii inițiali de emisie sunt acceptați pentru toate tipurile de combustibili, cu excepția combustibililor necomerciali (combustibili alternativi proveniți din deșeuri, precum anvelopele și gazele provenite din procese industriale). Se vor elabora factori inițiali de emisie specifici pentru cărbune și factori de emisie specifici Uniunii Europene sau fiecărui producător național, pentru gazele naturale. Factorii inițiali de emisie IPCC (Grupul interguvernamental privind schimbările climatice) sunt acceptați pentru produsele de rafinare. Factorul de emisie pentru biomasă este egal cu zero.

Dacă factorul de emisie nu ține cont că o parte din carbon nu se oxidează, atunci trebuie să se folosească un factor de oxidare suplimentar. Dacă factorii de emisie specifici pentru activități au fost calculați și s-a luat deja în considerare procesul de oxidare, factorul de oxidare nu se mai aplică.

Vor fi utilizați factorii implicați de oxidare elaborați conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 152/2005 privind prevenirea și controlul integrat al poluării, în afară de cazul în care operatorul poate demonstra că factorii de emisie specifici pentru activități sunt determinați cu mai multă acuratețe.

Pentru fiecare activitate, instalație și pentru fiecare combustibil trebuie să se efectueze un calcul separat.

Măsurarea emisiilor

Pentru măsurarea emisiilor trebuie să se folosească metodele standard sau acceptate și care trebuie să fie coroborate cu un calcul al emisiilor.

Monitorizarea emisiilor pentru alte gaze cu efect de seră

Trebuie să fie folosite metodele standard sau acceptate.

Raportarea emisiilor

Fiecare operator trebuie să includă următoarele informații în raportul privind instalația:

A. Date de identificare a instalației, cuprinzând:

- numele instalației;
- adresa, inclusiv codul poștal și țara;

Tipul și numărul activităților prevăzute în anexa nr. 1 desfășurate în cadrul instalației; adresa, telefonul, faxul, e-mailul și datele persoanei de contact; și

Numele titularului instalației și numele societății-mamă.

B. Pentru fiecare activitate prevăzută în anexa nr. 1, desfășurată pe amplasamentul pentru care se calculează emisiile:

- date privind activitatea;
- factori de emisie;
- factori de oxidare;
- emisii totale; și
- incertitudinea.

C. Pentru fiecare activitate prevăzută în anexa nr. 1, desfășurată pe amplasamentul pentru care sunt măsurate emisiile, trebuie incluse:

- emisii totale;
- informații privind credibilitatea metodelor de măsurare; și
- incertitudinea.

D. Pentru emisiile rezultate din procesul de ardere, raportul trebuie să includă, de asemenea, factorul de oxidare, în afara cazului în care oxidarea a fost luată deja în considerare la fundamentarea factorului de emisie specific.

Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului ia măsurile necesare coordonării cerințelor de raportare cu celelalte cerințe de raportare deja existente, pentru a ușura operatorilor sarcina raportării.

CRITERIILE PRIVIND VERIFICAREA**Principii generale**

1. Emisiile generate de fiecare activitate prevăzută în anexa nr. 1 trebuie să fie supuse verificării.

2. Procesul de verificare trebuie să includă observațiile privind raportul, prevăzut la art. 21 alin. (2) din hotărâre și monitorizarea emisiilor efectuată în cursul anului precedent. Trebuie specificate siguranța, credibilitatea și acuratețea sistemelor de monitorizare și a datelor și informațiilor raportate privind emisiile, în special:

a) date raportate privind activitatea, măsurările și calculele asociate;

b) alegerea și utilizarea factorilor de emisie;

c) calculele care conduc la determinarea tuturor emisiilor;

d) acuratețea alegerii și utilizării metodelor de măsurare, dacă se folosește măsurarea.

3. Emisiile de gaze cu efect de seră raportate pot fi validate numai dacă datele și informațiile sunt sigure și credibile, permițând determinarea emisiilor cu un grad înalt de precizie. Un grad înalt de precizie este atins atunci când operatorul demonstrează că:

a) datele raportate sunt concludente;

b) colectarea datelor s-a efectuat potrivit standardelor științifice aplicabile; și

c) înregistrările importante privind instalația sunt complete și concludente.

4. Verificatorul trebuie să aibă acces la toate amplasamentele și informațiile ce fac obiectul verificării.

5. Verificatorul trebuie să ia în considerare dacă instalația este înregistrată potrivit Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului nr. 50/2004 privind stabilirea procedurii de organizare și coordonare a schemelor de management de mediu și audit (EMAS) în vederea participării voluntare a organizațiilor la aceste scheme.

Metodologia**Analiza strategică**

6. Verificarea trebuie să se bazeze pe o analiză strategică a tuturor activităților desfășurate în cadrul instalației. Aceasta impune ca verificatorul să aibă o vedere de ansamblu asupra tuturor activităților și semnificației acestora privind emisiile.

Analiza procesului

7. În cazul în care este necesar, verificarea informațiilor transmise trebuie desfășurată la locul amplasamentului instalației. Verificatorul trebuie să determine prin sondaje dacă datele și informațiile raportate sunt corecte.

Analiza de risc

8. Verificatorul va evalua toate sursele de emisii din instalație, privind credibilitatea datelor fiecărei surse care contribuie la emisiile totale ale instalației.

9. Pe baza acestei analize, verificatorul trebuie să identifice, în mod explicit, sursele pentru care determinarea emisiilor prezintă un risc înalt de eroare, precum și alte aspecte privind procedura de monitorizare și raportare, care pot contribui la apariția erorilor în determinarea emisiilor totale. Aceasta implică, în special, alegerea factorilor de emisie și a calculelor necesare pentru a determina nivelul emisiilor generate de surse individuale. O atenție deosebită trebuie acordată acelor surse pentru care determinarea emisiilor prezintă un risc înalt de eroare și aspectelor privind procedura de monitorizare, prevăzute la pct. 1—5 din prezenta anexă.

10. Verificatorul trebuie să ia în considerare toate metodele de control efectiv al riscului, aplicate de către operator în scopul minimizării gradului de incertitudine.

Raportul de validare

11. Verificatorul trebuie să întocmească un raport privind procesul de validare, menționând dacă raportul realizat de operator potrivit dispozițiilor art. 21 alin. (2) din hotărâre este satisfăcător. Raportul verificatorului trebuie să precizeze toate aspectele relevante privind activitatea de verificare. Raportul operatorului, întocmit potrivit dispozițiilor art. 21 alin. (2) din hotărâre, este declarat satisfăcător dacă verificatorul validează că emisiile totale sunt declarate corect.

Cerințe minime privind competențele verificatorului

12. Verificatorul trebuie să fie independent de operator, să își îndeplinească atribuțiile cu obiectivitate și profesionalism și să cunoască:

a) prevederile prezentei hotărâri, precum și standardele și ghidurile europene;

b) cerințele legislative, de reglementare și administrative relevante activității supuse verificării; și

c) procedurile de obținere a tuturor informațiilor privind fiecare sursă de emisii din instalație, în special cu privire la colectarea, măsurarea, calcularea și raportarea datelor.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 117303